

DARJA URH

Nedorečeno

Konec

Glej, kako sva vse bolj ranljiva ...
Daj - reciva nedorečenemu konec,
Da pol in pol ne bosta več celota,
da zastreva gole oči in jih rešiva sramote.
Da ugasneva svetlobo polarnega dne brez
sonca.
Končno odpriva lupino in moliva za zdravo
sredico.
... če je ne bo ... pojdiva v dve smeri.
Za zmeraj.

Vprašaj se

Si že pobožal nedotaknjeno?
Zacelil ranjeno?
Si kdaj izbral brezpotje,
hodil med ogledali in bil poln praznine?
Si kdaj ljubil brez telesa?
Je tvoje telo zbolelo od tišine?
So tvoje dlani stiskale do krvi?
Vprašaj se, sprašuj.
Jaz sem vse.

Rdeč dežnik

Moj strah je iz papirja
... tistega preblizu ognjišča ...

Najino nebo je iz zvezd polarne noči.
Za nama je vselej tropičje čutenja.

Ne greva po vrsti,
ljubiva pa vselej med vrsticami in vse naokrog.
Moje jutro bo jutri dišalo kot tvoje telo
in sijalo kot rdeč dežnik na črno-beli sliki.

Govori mi, ljubezen

Govori mi, ljubezen.
S prsti, dlanjo, drhtenjem.
Povej mi, kako daleč je tvoja bližina.
Ostaniva vsaj še malo.
Zmehčajva dotik in ga peljiva do vode v očeh.
Ljubiva se. Ves čas.
In se kot luna dopolniva
do zadnjega kraja.

Začetek

Ko greva, gredo koraki kar sami od naju,
ko naju je strah, se skrijeva ... zdaj vate, zdaj
vame.
S teboj se včasih odenem v čipkaste misli.
Vse najino so nebeško modre spominčice brez
sramu.
Imava začetek, konca nikdar.
Na poti počijeva pod kamnitim obokom,
odgrinja dežne kaplje z nasmeha
in ga sprašujeva:
"Nasmeh, zakaj ti gre z nama vedno na smeh?
Samo pogledava se in se nasmejiva, saj veva.